



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

De votorum obseruatione. n. 16.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

eneruemur distractionibus, cumque corpus quod corrumpitur aggrauet animam, quam auidè ad tranquillam Orationis Stationem contendere debemus, in qua ad animam corporis reetricem spectat interiori iudicio (vt ait Sanctus Leo) ab incoueniens exteriora fricare, vt à corporis cupiditatibus sepius libera, in aula mentis possit diuinæ vacare sapietia, vbi omni strepitu terrenarum silente curari, in meditationibus Sanctis, & in delicijs latetur æternis. Ex animo fateor meipsum aliosque nonnullos in hoc Sancto exercitio elanguentes à recto nonnunquam negotiandi modo deflexisse. Vigilemus ergo & oremus præcipiente Domino ne intremus in tentationem, non quamcunque, sed eam quæ superat nostras vires, & quæ plerumque ob magnam erga benignissimum Dominum ingratitude, nimiamque in Dei seruitio oscitantiam permittitur, & multoties ita ingeminatur, vt itellæ, quæ ad primi motus motum non mouentur, de Cælo quandoque cadant. Nostis verborum sensum; nostis & exemplum, quod eo magis est metuenndum, quo pluribus experientijs instruiamur stellam è Cælo inter mundana periplemata cadentem ab omnibus pro omnium periplemate reputari. Tanti casus, tantæque ruinæ originem ostendit B. Basilus cum inquit, A Religionis instituto quidam fere deficiunt; causæ sunt istæ: vitiorum intemperantia, laborandifuga, (adquam reducitur orationis neglectus) iudicij corruptela, cordis instabilitas. Cæteris omissis, laborandi fuga nobis ad hunc laboris locum destinatis est multum formidanda: Institutum nostrum postulat magnos labores; Otium philantia mater est, vitiorum nutrix, heroicarum virtutum nouerca, Religiosæ disciplinæ remora, feruoris erugo, ad omne malum propensio; non igitur torpeamus, ne huc illuc sine causa cursitemus; addamus orationi requisitos cum discretionem labores; non prætermittamus vtilissima bonarum, maximè vero sacrarum literarum studia, nè tenebris ignorantia merito reprehendendæ inuoluamur: Mariam à Martha non separemus, vt dignum Domino hospitium præparemus.

XVI. De votorum obseruatione (cum in ea vt P. N. asserit, totius Religiosæ vitæ summa consistat, & quanti momenti sit omnes intelligant) parum aut nihil videtur esse dicendum. Illud de paupertate colenda annexam, Primò; Non est Euangelicè pauper (teste Sancto Hieronymo) qui post diuitias relictas saluatorem non sequitur; id est qui relictis malis non facit bona; facilius enim, inquit, sacculus contemnitur, quam voluptas: Nouimus multiplices mundanæ voluptatis illecebras; Sed audiamus eundem Sanctum Hieronymum euanescentes respicientem voluptates. "O quanta, inquit, beatitudo est pro paruis magna recipere, æterna pro breuibus, pro morituris semper viuentia, & habere Dominum debitorem.) Deinde (id quod omnibus notum est) frequenter recogitetur, non cum qui nihil habet esse vere pauperè, sed qui nihil habere desiderat. Vt enim docet S. Gregorius, "quisquis pro Dei gloria temporalia veraciter contemnit, & hinc perfectionem mentis recipit, vt iam ea non appetat quæ contemnit,

De votorum obseruatione.

1609.

& in sequenti seculo ad æternæ vitæ gloriæ peruenit, & sic centies recipit quod dedit, qui perfectionis spiritum accipiens terrenis non indiget, etsi hæc non habet: Ille autem pauper est qui eget eo quod non habet, nam qui & non habens habere non appetit, diues est: Paupertas quippe in inopia mentis est, non in quantitate possessionis:) Hæc dixerim ad viam maximo proprietatis malo præcludendam, à quo si Dominus huc vsque nos pro sua pietate immunes custodierit, præcauendum tamen est nè ob plurimas & particulares huius loci difficultates, tæsim ac pedetentim proserpēs ille cancer Dei seruos inficiat. Non desunt exempla quamuis non domestica, quæ in hoc Apostolico commercio indignissimum quoddam Monopolij genus sapiunt, & lucrum temporale respiciunt. Conteramus huius serpentis caput cuius sibilus eò tendit vt alios rectè ambulantes (fortasse etiam fratres) ad nostrarum occupationum loca ventitantes grauatè aspiciamus, & forte pertimescamus nè alieni robur nostrum comedant, auctoritatem minuant, merces distrahant, quasi bona nobis dispersita, id est, animarum lucra, non essent Christi sed nostra. Quibus absurditatibus si ob respectus humanos aures arrigamus (quod absit) ita tim ad nos perumpet formidolosus ille, de quo loquebar, coluber, vt nos proprietarios efficiat: Quod quàm periculolum sit ostendit Sanctus Basilius, quia scilicet corrumpit disciplinam, est signum diffidentiae de Dei Prouidentia cui se Religiosus commisit, est dispositio ac præparatio vt quis meditetur disiunctionem à cæteris, & proinde dispendium animæ, exemplo Iudæ, qui communem vitam fastidians obolis priuatis fecit iacturam animæ.

De vestitu

De vestitu nobis iuxta locorum ac personarum circumstantias conueniente satis à Patre Nostro dictum est; Illud addam, debere nos esse valde cautos, nè in vsu alicuius vestitus, etiam decentis, ex affectata quadam elegantia nimis compti ac politi à Catholicis censeamur. Notamur, mihi credite, in paruis, quanto magis in magnis. Nunquam audiui discretum paupertatis rigorem vllis displicuisse, sed placuisse potius; excessum verò circa victum & amictum etiam in minimis offensionis ansam præbuisse cognoui.

De Castitate.

Ad Castitatem in sua Angelica puritate seruandam vehementer exopto vt omnes particularia documenta huc spectantia, & in literis Patris Nostri appositè præscripta, iterum atque iterum recogitent, & accuratè executioni mandent; Et quidem si in hoc præclaro & in alio non absimili luctamine de carne, mundo & diabolo victoriam reportare cupiamus, nostræ partes erunt occasiones omnes vel minimas cuiuscunque leuitatis deuitare, de nostris viribus non præsumere, Diuinæ gratiæ (cum qua nostra requiritur cooperatio) totum tribuere. Cassianus de hac re præclarissimè loquitur. " Certos (ait) nos esse conuenit quod licet omnem continentiæ districtiōnem, famem scilicet ac sitim, vigiliis quoque & operis iugitatem, atque incessabile lubeamus studium lectionis, perpetuam tamen castimoniæ puritatem horum laborum merito contingere nequeamus, nisi in his iugiter deludantes experientiæ magisterio doceamur, incorruptionem eius Diuinæ gratiæ largitate concedi. Ob

hoc

hoc sanè solummodò se vnusquisque infatigabiliter perdurare debere cognoscat, vt per illorum afflictionem misericordiam Domini consecutus, de impugnatione carnis ac Dominatione præpotentium vitiorum Diuino mereatur munere liberari.

De obedientia, cuius efficacia exploratissima est, satis sit cum Beato nostra Societatis Parente insinuasse, eam solam esse virtutem, quæ cæteras virtutes menti inserit, insertasque custodit. Et Diuus Augustinus; Obedientia commendata est in præcepto; Quæ virtus in Creatura rationali mater quodammodo est, omniumque custos virtutum. Nec prætermittatur illud Diui Bernardi, virtutem nempe Obedientiæ supplere vices discretionis, quæ Mater, inquit, Virtutum est, & consummatio perfectionis. Nobis verò quàm necessaria sit hæc discretio, ex eo apertissimè constat, quia sine hac fieri non potest vt ad tot vanitates & insanias fallas ante oculos positas non respiciamus.

XVIII. Hæc in præsentiarum dixisse sufficit, quorum omnium Sanctus S. Thomas, Angelicus ille Magister, commodissimum indicat nobis compendium; & vtinam sicut sibi petita obtinuit, ita etiam nobis petitionis suæ salutarem consequatur effectum. "Da mihi, dicebat, ille, Domine Deus, cor peruigil, quod nulla abducat à te curiosa cogitatio: Da nobile, quod nulla deorsum trahat indigna affectio; Da rectum, quod nulla obliquet sinistra intentio; Da inuictum, quod nulla frangat tribulatio; Da liberum, quod nulla sibi vendicet peruersa & violenta affectio.) Ecce quomodo ex corde peruigili rejicitur omnis nociua singularitas, expellitur omnis curiosa inuestigatio, tam in intellectu quàm in affectu in pernicem animæ tendens; vt nec *sapiamus plusquam oportet sed usque ad sobrietatem*, nec velimus aliquid in terris nisi *prout voluntas fuerit in Cælis*. Cor nobile non serpit humi, non prolabitur deorsum, sursum dirigitur, *quæ sursum sunt quærit, ubi Christus est in dextera Dei sedens*; Non diligit mundum, aut ea quæ mundi sunt, *quoniam omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, concupiscentia oculorum, & superbia vitæ*; Illa ergo affectio indigna est nobili corde quæ cælestia deserens immergitur mundo *qui transit vna cum concupiscentijs suis*. Verùm nè cordi vigili & excello promerita denegentur præmia, nulla debet interuenire deformis obliquitas, quæ tam eximiam nobilitatem efficiat degenerem; Exigit præterea tanta animi generositas, vt & à nulla aduersitate superabilis, & à peccati seruitute sit libera, nempe *ea libertate quæ Christus nos donauit, & liberauit à seruitute corruptionis in libertatem gloriæ Filiorum Dei*, contra quam nulla præualebit aut peruersa affectio, aut violenta tentatio: In omnibus enim sperandum est *propter eum qui dilexit nos*. Christus Iesus, cuius dulcissimo nomini, & deuoto famulatu nos totos vitalque nostras deuouimus; hanc nobis animi magnitudinem & perfectam libertatem tribuat, virelque de Cælo ad ea omnia præstanda suppeditet, quæ ad eius gloriam promerendam, & felicissimum ipsius Regnum acquirendum nobis alijsque plurimis sufficiant.